

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/80/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4223200811
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4223200811.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D., A. XXX/XX, v konaní zastúpená advokátkou: JUDr. Ľubica Bičianová, so sídlom advokátskej kancelárie Záhradnícka 16, Komárno, IČO: 14 142 309 za účasti: 1. E. F., G. H., 2. I. F., 3. E. F., 4. J. F., 5. K. F., 6. A. F., 7. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345 - správca neznámych účastníkov 1.-6., o návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 13Vyd/1/2023-55 zo dňa 17. mája 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením návrh zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 134 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). § 359c ods. 1, 2, § 359d ods. 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka podaním doručeným súdu dňa 15.03.2023 navrhla potvrdiť, že 09.09.2010 nadobudla vydržaním vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, nachádzajúcich sa v obci L., ktoré sú vedené na LV č. XXXX pre k. ú. M. L. ako parcely registra „E“ parc. číslo 270/7 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 390 m² a parc. č. 270/8 - záhrada o výmere 340 m². Podľa názoru súdu prvej inštancie neosvedčila tvrdené skutočnosti, keď je vylúčené, aby jej rodičia mohli byť oprávnenými držiteľmi na základe neperfektnéj kúpnej zmluvy z 15.08.1995, ktorej predmetom mala byť kúpa parcely č. 270/3 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 390 m² a parcely č. 270/4 - záhrada o výmere 340 m² v k. ú. M. L. s tým, že uvedené nehnuteľnosti mali byť zapísané vo vl. č., ktorá v zmluve nie je vôbec uvedená a tieto nehnuteľnosti mali byť podľa zmluvy v celosti na mene predávajúcej. Tiež uviedol, že navrhovateľka nijako nekonkretizovala súvislosť medzi parcelami tvoriacimi predmet kúpnej zmluvy z augusta 1995 (pravdepodobne pozemno knižné) parcely č. 270/3 a č. 270/4 s parcelami registra „E“ č. 270/7 a č. 270/8, ku ktorým navrhuje potvrdiť vydržanie, najmä keď rodičia navrhovateľky mali nerušene užívať až do svojej smrti predmet kúpnej zmluvy z augusta 1995, teda parcely č. 270/3 a č. 270/4. Z činnosti súdu je známe, že parcely registra „E“ sú parcelami pôvodne zapísanými v pozemkovej knihe, ktoré boli zobrazené na starých katastrálnych mapách, dnes pôvodné nehnuteľnosti - parcely registra „E“ - sú zobrazené na mape určeného operátu. Preto ich aktuálne podlomenie by malo byť totožné s historickým podlomením, teda aj parcely registra „E“ by mali byť (bez ďalšieho) parcelami č. 270/3 a č. 270/4, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy z augusta 1995. Podľa názoru súdu je bez ďalšieho vylúčené, aby súčasné parcely registra „E“ parcelné č. 270/7 a č. 270/8 boli totožné s (pravdepodobne) pozemno knižnými parcelami č. 270/3 a č. 270/4, ktoré údajne kúpili rodičia navrhovateľky kúpnu zmluvou z augusta roku 1995, bez ohľadu na totožnosť výmery a totožnosť druhu pozemku. Pre dané

konanie je bez významu aj skutočnosť, že na katastrálnej mape sú v súčasnosti evidované parcely registra „C“ č. 270/3 a č. 270/4 v k.ú. M. L., najmä keď k nim nie je vôbec založený list vlastníctva a tieto ani nie sú predmetom konania o potvrdení vydržania. Navyše, pokiaľ navrhovateľka má za to, že nehnuteľnosti z kúpnej zmluvy uzavretej 15.08.1995 sú totožné s nehnuteľnosťami evidovanými na LV č. XXXX pre k.ú. M. L., z údajov na uvedenom liste vlastníctva vyplýva, že predávajúca bola len spoluvlastníčkou podielu 1/2 z celku, ale nie celku, ktorý mal tvoriť predmet kúpnej zmluvy z augusta 1995. Bez významu nie je ani skutočnosť, že navrhovateľka má za to, že k vydržaniu došlo za života jej rodičov dňa 15.08.2005, teda 10 rokov po overení podpisov na kúpnej zmluve z 15.08.1995 a podľa navrhovateľky táto mala nadobudnúť vlastníctvo po smrti otca dedením k 09.09.2010, kedy nadobudlo právoplatnosť Osvedčenie o dedičstve 5D/466/2010 Dnot 201/2010 po nebohom otcovi navrhovateľky - C. A., zomrelom 09.06.2010. Pokiaľ predmetné nehnuteľnosti netvorili aktíva uvedeného dedičstva napriek tomu, že k nim mala uplynúť 10 ročná vydržacia doba za života rodičov navrhovateľky, navrhovateľka sa môže domáhať svojho práva žalobou o určenie, že špecifikované parcely v k.ú. M. L. patria do dedičstva po jej rodičoch. Pri absencii deklaratórneho rozhodnutia v dedičskej veci po nebohých rodičoch navrhovateľky, ktorého predmetom by boli aj nehnuteľnosti, ku ktorým navrhovateľka navrhuje potvrdiť vlastnícke právo vydržaním, je nedôvodné tvrdiť, že navrhovateľka nadobudla vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam dedením, najmä keď medzi aktíva dedičstva patrí len to, čo porúčiteľ ku dňu smrti vlastnil a v zmysle § 460 OZ sa dedičstvo nadobúda smrťou porúčiteľa a nie právoplatnosťou deklaratórneho rozhodnutia o dedičstve. Navrhovateľka nemohla byť dobromyseľná o tom, že jej nehnuteľnosti, ku ktorým navrhuje potvrdiť vlastnícke právo vydržaním, vlastnícky patria dedením, najmä keď na rozdiel od iných nehnuteľností v katastrom evidovanom vlastníctve porúčiteľa ku dňu jeho smrti, z ktorých nadobudla spoluvlastnícky podiel 2/3 na základe Osvedčenia o dedičstve, nehnuteľnosti tvoriace predmet tohto konania neboli predmetom dedičského konania po otcovi navrhovateľky. Preto absentuje dobrá viera na strane navrhovateľky. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Rodičia navrhovateľky už v roku 1964 kupovali iné nehnuteľnosti a boli si nepochybne vedomí, že vlastníckmi zakúpených nehnuteľností sa stanú až registrovaním kúpnej zmluvy z roku 1964 príslušným štátnym orgánom (štátnym notárstvom). Pri zachovaní obvyklej opatrnosti rodičia navrhovateľky nemohli byť, so zreteľom na všetky okolnosti, v dobrej viere, že nehnuteľnosti tvoriace predmet kúpnej zmluvy z augusta 1995 im vlastnícky patria, pri absencii rozhodnutia príslušného štátneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva, ktorá podmienka je navyše uvedená v samotnom texte kúpnej zmluvy z augusta 1995. Navrhovateľka ani neoznačila a nepredložila dôkaz, že by účastníci kúpnej zmluvy vôbec podali návrh na začatie konania o povolení vkladu, či už podľa zákona č. 265/1992 Zb. účinného do 31.12.1995 alebo zákona č. 162/1995 Z.z. účinného od 1.1.1996. Podľa názoru súdu, vzhľadom na všetky uvedené dôvody a ich súvislosti nie sú splnené zákonné podmienky potvrdenia vydržania vlastníckeho práva navrhovateľkou. Preto súd prvej inštancie návrh navrhovateľky zamietol podľa § 359e ods. 2 CMP. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 52 CMP, ktorý nemá osobitné ustanovenia o náhrade trov konania o potvrdenie vydržania.

2. Proti tomu uzneseniu podala odvolanie navrhovateľka, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Navrhovateľka poukázala na to, že súd v prvej fáze konania (v konaní o vydaní vyzývacieho uznesenia) má skúmať splnenie podmienok konania a môže rozhodnúť tromi spôsobmi – návrh na začatie konania môže odmietnuť, zamietnuť alebo môže vydať vyzývacie uznesenie. Vychádzajúc z § 359e CMP, namietala, že ak mal súd prvej inštancie pochybnosti o tom, či navrhovateľka splnila predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k navrhovaným nehnuteľnostiam a ich totožnosti s parcelami, ktoré dňa 15.08.1995 kúpili jej rodičia, nie je zrejmé, prečo nevyzval navrhovateľku, aby označila ďalšie dôkazy na preukázanie ňou tvrdených skutočností alebo sám nevykonal dôkazy, keďže sa jedná o mimosporové konanie je súd oprávnený vykonať aj také dôkazy, ktoré navrhovateľ nenavrhol alebo nepredložil. Navrhovateľka je toho názoru, že z identifikácie parciel, pripojenej k návrhu je zrejmé, že EKN parc. č. 270/7 a 270/8 sú identické s CKN parc. č. 270/3 a 270/4, a preto konštatovanie súdu o vylúčení totožnosti uvedených pozemkov považuje za nesprávne. Podľa § 3 ods. 12 zákona č. 1962/1995 Z. z. sa identifikáciou parcely sa rozumie porovnanie zápisu a zákresu tej istej nehnuteľnosti vo verejnej listine a inej listine a v iných operátoch so zápisom a zákresom v súbore popisných informácií a v súbore geodetických informácií katastra. Tiež namietala, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je jasné, prečo súd parcely popísané v kúpnej zmluve zo dňa 15.08.1995 považoval za „pravdepodobne pozemno knižné“. Navrhovateľka je uzrozumená s tým, že

kúpna zmluva zo dňa 15.08.1995, na základe ktorej jej rodičia nadobudli nehnuteľnosti, nie je právne perfektná. Je však toho názoru, oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí (rozhodnutie NSSR sp. zn. 4Cdo/287/2006), Tiež tvrdila, že nemôže byť rozhodujúce, že pri tom nespĺnila zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. novembra 2018, uznesenie NSSR z 12.08.2021 sp. zn. 5Cdo/210/2019). Námietky súdu, že pri zachovaní obvyklej opatrnosti rodičia navrhovateľky nemohli byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že nehnuteľnosti tvoriace predmet kúpnej zmluvy z augusta 1995 im vlastnícky patria a následný odkaz navrhovateľky na podanie kvalifikovanej určovacej žaloby navrhovateľka považuje za vopred prehraný spor. Podľa názoru navrhovateľky by bola z rovnakého dôvodu zamietnutá určovacia žaloba a vlastníctvo k pozemkom by zostalo aj naďalej neusporiadané a účel tohto konania by sa minul účinku, najmä v prípadoch existencie písomnej kúpnej zmluvy aj s osvedčenými podpismi účastníkov zmluvy a z obsahu ktorej vyplýva, že bola zaplatená aj dohodnutá kúpna cena. Navrhovateľka namietala, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že od roku 1995 jej rodičia a aj ona sama, neboli nikým v užívaní uvedených nehnuteľností rušení, čo ich utvrdzovalo v dobrej viere, že im nehnuteľnosť patrí. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.11.2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015, kedy ústavný súd akceptoval vydržanie na základe ústnej kúpnej zmluvy.

3. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“ a § 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po preskúmaní uznesenia súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, bez prejednaní veci na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správne.

4. Podľa § 387 ods. 1 CSP, Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

5. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.03.2023 domáhala potvrdenia, že nadobudla vlastnícke právo vydržaním k nehnuteľnostiam parcely registra „E“ č. 270/7 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 390 m² a parc. č. 270/8 záhrada o výmere 340 m² zapísaných na LV č. XXXX Okresným úradom A., katastrálny odbor pre obec L., katastrálne územie M. L.. Splnenie podmienok vydržania odôvodnila tým, že dňa 15.08.1995 jej rodičia uzavreli s predávajúcou E. F. prv vydatou F. G. H. kúpnu zmluvu, na základe ktorej od nej kúpili nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území M. L., a to parc. č. 270/3 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 340 m² a parc. č. 270/4 záhrada o výmere 340 m² za kúpnu cenu 8 000 Sk. Podpisy všetkých účastníkov kúpnej zmluvy boli úradne overené na matrike obecného úradu. K prepisu vlastníckeho práva na rodičov navrhovateľky, na základe vyššie uvedenej kúpnej zmluvy v katastri nehnuteľností nedošlo. Nehnuteľnosti od kúpy v roku 1995 rodičia navrhovateľky dobromyseľne, nikým nerušení užívali až do svojej smrti. Po smrti rodičov, resp. otca, vstúpila do držby a užívania predmetných nehnuteľností navrhovateľka a nehnuteľnosti spolu s matkou nikým nerušená ich užívala a po smrti matky, užíva v dobrej viere dodnes. Navrhovateľka je toho názoru, že rodičia nadobudli k predmetným nehnuteľnostiam vlastnícke právo titulom vydržania dňa 15.08.2005 a navrhovateľka po smrti otca titulom dedenia ku dňu 09.09.2010.

6. Súd prvej inštancie návrh navrhovateľky zamietol, pretože neboli splnené zákonné podmienky potvrdenia vydržania vlastníckeho práva navrhovateľkou. Zdôraznil, že navrhovateľka nepreukázala, že parcely č. 270/3 a č. 270/4, ktoré tvoria predmet kúpenej zmluvy sú parcelami registra „E“ č. 270/7 a č. 270/8, ku ktorým navrhuje potvrdiť vydržanie. Poukázal na to, že predávajúca mala byť podľa kúpnej zmluvy výlučnou vlastníčkou predávaných nehnuteľností, avšak z LV č. XXXX pre k. ú. M. L. vyplýva, že predávajúca bola len spoluvlastníčkou podielu 1 k celku. Ďalej uviedol, že pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla dedením po jej otcovi, môže sa domáhať svojho práva žalobou o určenie, že špecifikované parcely v k. ú. M. L. patria do dedičstva po jej rodičoch. Tiež uviedol, že rodičia navrhovateľky nemohli byť pri zachovaní obvyklej opatrnosti v dobrej viere, že nehnuteľnosti tvoriace predmet kúpnej zmluvy z augusta 1995 im vlastnícky patria, pri absencii rozhodnutia príslušného

štátneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva, ktorá podmienka je navyše uvedená v samotnom texte kúpnej zmluvy z augusta 1995.

7. Navrhovateľka v podanom odvolaní ďalej namietala, že ak mal súd pochybnosti o tom, či splnila predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k navrhovaným nehnuteľnostiam a ich stotožneniu s parcelami, ktoré v roku 1995 kúpili jej rodičia, mal ju súd vyzvať, aby označila ďalšie dôkazy alebo mal sám vykonať dôkazy, keďže ide o mimosporové konanie. Tiež nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že jej rodičia nemohli byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že im sporné nehnuteľnosti patria. Namietala, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že od kúpy v roku 1995 a zaplatení kúpnej ceny, rodičia navrhovateľky a následne i ona, neboli v užívaní uvedených nehnuteľností nikým rušení, čo ich len utvrdzovalo v dobrej viere, že im nehnuteľnosť vlastnícky patrí.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu je pre rozhodnutie vo veci podstatné rozlišovať medzi tým, či si vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam navrhovateľka uplatňuje z dôvodu, že toto vlastnícke právo 1) vydržala sama, bez ohľadu na držbu jej právnych predchodcov, 2) vydržala ho sama, ale do jej vydržacej doby je treba započítať aj oprávnenú držbu jej právnych predchodcov, alebo 3) vydržali ho jej právni predchodcovia.

9. Navrhovateľka v podanom návrhu výslovne uviedla, že je toho názoru, že jej rodičia nadobudli k predmetným nehnuteľnostiam vlastnícke právo titulom vydržania dňa 15.08.2005 a ona po smrti jej otca titulom dedenia ku dňu 09.09.2010. Po smrti otca začala nehnuteľnosti užívať v dobrej viere ona a v užívaní nerušene pokračovala aj po smrti matky. Z obsahu spisu vyplýva, otec navrhovateľky zomrel dňa XX.XX.XXXX a matka dňa 29.06.2022.

10. K tomuto tvrdeniu navrhovateľky je potrebné uviesť, že dedičstvo sa podľa právneho poriadku účinného v čase dedičského konania po jej právnom predchodcovi, nadobúda smrťou poručiteľa (§ 460 OZ). Ak bolo o dedičskom práve (o tom, kto je poručiteľovým dedičom) právoplatne rozhodnuté v dedičskom konaní je uznesenie súdu záväzné (§ 167 ods. 2, § 159 ods. 2, § 135 ods. 2 veta druhá); súd je preto povinný z toho rozhodnutia vychádzať i pri prejednávaní a rozhodovaní inej veci. Podľa uznesenia o potvrdení dedičstva alebo o vyporiadaní dedičov sa dedičstvo nadobúda s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. Dedičstvo sa podľa § 175a a nasl. OSP prejedná v konaní o dedičstve, ktoré je možné začať aj bez návrhu, ako náhle sa súd príslušný k prejednaniu dedičstva dozvie, že niekto zomrel alebo bol prehlásený za mŕtveho. Uznesením podľa § 175q OSP sa deklarujú právne vzťahy s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. Z uvedeného vyplýva, že k potvrdeniu nadobudnutia dedičstva, teda potvrdenia nadobudnutia vlastníckeho práva k veciam patriacim do dedičstva po poručiteľovi ku dňu jeho smrti, je oprávnený súd iba v konaní o dedičstve.

11. Navrhovateľka v podanom návrhu neuviedla, na základe akého právneho titulu začala sporné nehnuteľnosti užívať okrem tvrdenia, že tieto nehnuteľnosti zdedila po nebohom otcovi. Z pripojených dedičských rozhodnutí vedených v konaniach po jej zosnulých právnych predchodcoch vyplýva, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičstva, preto zatiaľ nie je možné zatiaľ tvrdiť, že tieto žalobkyňa nadobudla dedením. Dôvodom na zamietnutie návrhu je predovšetkým skutočnosť, že navrhovateľka netvrdila a ani nepreukázala právny titul, od ktorého odvodzuje nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Táto iba tvrdila, že nehnuteľnosť nadobudli vydržaním vlastníckeho práva je právni predchodcovia. Akým právnym úkonom mali právni predchodcovia previesť vlastnícke právo na navrhovateľku, už navrhovateľka nekonkretizovala. Preto nie je možné uvažovať o nadobudnutí vlastníckeho práva navrhovateľkou, a to ani pri zohľadnení doby, po ktorú nehnuteľnosti nerušene užívala ona a jej právni predchodcovia.

12. Dedičstvo sa podľa právneho poriadku nadobúda smrťou poručiteľa (§ 460 OZ). Ak bolo o dedičskom práve (o tom, kto je poručiteľovým dedičom) právoplatne rozhodnuté v dedičskom konaní je uznesenie súdu záväzné (§ 167 ods.2, § 159 ods.2, § 135 ods. 2 veta druhá); súd je preto povinný z toho rozhodnutia vychádzať i pri prejednávaní a rozhodovaní inej veci. Podľa uznesenia o potvrdení dedičstva alebo o vyporiadaní dedičov sa dedičstvo nadobúda s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. Dedičstvo sa podľa § 175a a nasl. OSP (účinného v čase smrti poručiteľa) prejedná v konaní o dedičstve, ktoré je možné začať aj bez návrhu, ako náhle sa súd príslušný k prejednaniu dedičstva dozvie, že niekto zomrel alebo bol prehlásený za mŕtveho. Uznesením podľa § 175q OSP sa deklarujú právne vzťahy s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. Z uvedeného vyplýva, že k potvrdeniu nadobudnutia dedičstva, teda potvrdenia nadobudnutia vlastníckeho práva k veciam patriacim do dedičstva po

poručiteľovi ku dňu jeho smrti, je oprávnený súd iba v konaní o dedičstve, ktorého účastníkmi sú všetci do úvahy pripadajúci dedičia.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné mimo konania o dedičstve deklaratórnym rozhodnutím určiť, že dedič je vlastníkom veci patriacej do dedičstva. Nie je totiž možné obchádzať zákonný postup pri predenaní dedičstva a určovacím výrokom vyhovieť žalobe a určiť, že priamo dedič je vlastníkom veci patriacej do dedičstva, ktorá v dedičskom konaní dosiaľ nebola prejednaná. Ak by súd takejto žalobe vyhovel legalizoval by nadobudnutie dedičstva bez prejednávania a rozhodnutia príslušného súdu v konaní o dedičstve. Podľa názoru odvolacieho súdu ani jediný dedič sa nemôže s úspechom domáhať žalobou podľa § 137 CSP domáhať určenia, že je vlastníkom veci patriacej do dedičstva, pokiaľ táto vec nebola predmetom konania o dedičstve a ohľadne ktorej nebolo dedičovi potvrdené nadobudnutie vlastníctva. Z uvedeného dôvodu pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudli vydržaním ešte jej právni predchodcovia, správne sa mala žalobou domáhať určenia, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po tom právnom predchodcovi, ktorý splnil zákonné podmienky vydržania vlastníckeho práva. Napokon z ust. §359c ods. 1 CSP vyplýva, že návrh na začatie konania o potvrdení vydržania je oprávnený podať ten, kto o sebe tvrdí že vydržaním nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže žalobkyni nesvedčí žiadny titul, ktorým by mala nadobudnúť nehnuteľnosti vydržaním nebolo možné jej návrhu vyhovieť.

14. S poukazom na vyššie uvedený záver sa odvolací súd nezaoberal ďalšími dôvodmi uvedenými navrhovateľkou v odvolaní a považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh navrhovateľky na potvrdenie vydržania vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnosti za správny a napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

15. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 52 CMP tak, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).